

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce Ing. J.H., bytem ■■■, adresa pro doručování nám. ■■■, proti žalovanému Finančnímu úřadu pro Liberecký kraj, se sídlem 1. máje 97, 460 02 Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č. j. 1037556/13/2607-05701-607617,

t a k t o :

- I. Žaloba proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 27. 9. 2013, č. j. 1037556/13/2607-05701-607617, **s e o d m í t á .**
- II. Věc **s e p o s t u p u j e** k vyřízení opravného prostředku Odvolacímu finančnímu ředitelství.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, dle podacího razítka soudu podanou faxem dne 12. 12. 2013, doplněnou písemným podáním ze dne 13. 12. 2013, a následně doplněnou, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného - platebního výměru ze dne 27. 9. 2013, č. j. 1037556/13/2607-05701-607617. Tímto platebním výměrem byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 0 Kč. Žalobce namítal, že před vydáním rozhodnutí neměl možnost seznámit se s podklady pro jeho vydání.

Žalobce se tedy předmětnou žalobou domáhal zrušení správního rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K věcnému přezkoumání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věc meritorně posoudit.

V ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. je zakotveno, že žaloba je nepřipustná tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že soud návrh (žalobu) usnesením odmítne, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Jak ale plyne z ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s., pokud navrhovatel podal návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není opravný prostředek přípustný, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému s tím, že byl-li návrh podle tohoto zákona podán včas u soudu, platí, že byl opravný prostředek podán včas.

V daném případě je žalobou brojeno proti platebnímu výměru, který byl žalovaným vydán poté, co žalovaný jako příslušný správce daně vedl ve smyslu § 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, (dále jen „daňový řád“), postup k odstranění pochybností, které mu vznikly v souvislosti se žalobcem podaným přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011. Jak plyne z odůvodnění platebního výměru, pochybnosti žalovaného byly odstraněny a žalobci byla stanovena daňová povinnost ve výši 0 Kč ve shodě s podaným daňovým přiznáním. V poučení napadeného platebního výměru žalovaný výslovně uvedl, že proti tomuto platebnímu výměru nelze podat odvolání s odkazem na § 140 odst. 4 daňového řádu.

S výkladem ustanovení § 140 odst. 4 daňového řádu tak, jak jej zaujal žalovaný, se soud ovšem neztotožnil. Cit. ustanovení § 140 odst. 4 daňového řádu upravuje výjimku z obecného pravidla, podle kterého je proti platebnímu výměru správce daně přípustné odvolání (§ 109 odst. 1 daňového řádu), a stanoví, že neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení. Právě citovaný odst. 4 však nelze vykládat a aplikovat izolovaně, ale naopak nepřipustnost odvolání je třeba vnímat z hlediska systematiky celého ustanovení upravujícího postup správce daně při vyměření daně v souladu s tvrzením daňového subjektu, tj. jen pro případ, nevzniknou-li správci daně o jeho správnosti, průkaznosti nebo úplnosti pochybnosti, jak je nutno dovodit z odst. 1 tohoto ustanovení. Z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nemusí správce daně výsledek vyměření daňovému subjektu oznamovat platebním výměrem a platební výměr založí do spisu. Pro takový případ § 140 odst. 2 daňového řádu stanoví fikci doručení platebního výměru s tím, že proti takovému výměru se nelze dle § 140 odst. 4 daňového řádu odvolat (s výjimkou zde stanovenou). Jak ovšem vyplývá z odst. 1 věty za středníkem cit. ustanovení, takto správce daně nemůže postupovat, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností ve smyslu § 89 a násl. daňového řádu. Jakmile správce zahájí vůči daňovému subjektu postup k odstranění pochybností, musí buď následně „přejít“ na daňovou kontrolu (§ 90 odst. 3 daňového řádu) nebo je povinen ve stanovené lhůtě vydat platební výměr a ten daňovému subjektu oznámit (§ 90 odst. 3 ve spojení s § 140 odst. 1 věta za středníkem daňového řádu). Neuplatní-li se postup správce dle § 140 odst. 1 daňového řádu, tedy nezakládá-li se platební výměr pouze do spisu, nelze aplikovat ani odst. 4 daného ustanovení. Platební výměr vydaný na základě výsledku postupu správce daně k odstranění pochybností musí být vždy daňovému subjektu doručen a je proti němu v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 daňového řádu přípustné odvolání, byť se daň vyměřovaná neodchyluje od tvrzené. Pro úplnost argumentace soud uvádí, že ačkoli je správcem daně na základě výsledku postupu k odstranění pochybností platebním výměrem stanovena daň ve stejné výši jako daňový subjekt tvrdil, mohly nastat v průběhu postupu správce daně určité skutečnosti, jejichž posouzení, případně odmítnutí správcem daně se bude chtít daňový

subjekt bránit, neboť tyto skutečnosti mohly mít vliv na správnost vyměření daňové povinnosti.

Poučil-li žalovaný žalobce v platebním výměru, který vydal na základě výsledku svého postupu dle § 89 a násl. daňového řádu, tak, že proti němu nelze podat odvolání, poučil ho nesprávně. Žalobce se v důsledku nesprávného poučení obrátil na správní soud se žalobou proti vydanému platebnímu výměru, ačkoliv jej bylo možné napadnout řádným opravným prostředkem, kterým je odvolání, v souladu s § 109 odst. 1 daňového řádu. Soud se tedy nemohl zabývat námitkami žalobce proti platebnímu výměru, neboť závěry žalovaného ve vztahu ke správnému stanovení daňové povinnosti budou nejprve přezkoumány v rámci odvolacího řízení příslušným odvolacím orgánem žalovaného, kterým je Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Soud proto posoudil předmětnou žalobu jako odvolání, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně žalobce poučil o nemožnosti podat odvolání, a v intencích ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 68 a) s. ř. s. a ve spojení s § 46 odst. 5 s. ř. s. ve výroku I. usnesení žalobu pro nepřípustnost bez dalšího odmítl.

Současně soud ve výroku II. usnesení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s. věc postoupil k vyřízení opravného prostředku Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně, jako orgánu k jeho vyřízení příslušnému.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku III. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O případném vrácení soudního poplatku žalobci soud nerozhodoval, neboť při podání žaloby nebyl soudní poplatek žalobcem uhrazen a soud k jeho úhradě z důvodů procesní ekonomie ani nevyzýval. Soud také nerozhodoval o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, když vzápětí po podání žaloby zjistil důvody pro její odmítnutí a postoupení věci označenému odvolacímu správnímu orgánu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. ledna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu